

§§ 38 og 39, jvfr. § 41.

Paa den Tid, da Stævningen efter sit Indhold skal falde i Rette, maa Anklageren naturligvis møde og fremlægge Stævningen samt videre fremme Sagen, med mindre han, fordi han endnu ikke er bleven færdig med at samle Beviserne og forberede Hovedforhandlingen, maa begjere Anstand. Det bør neppe paalægges ham at have Beviserne ved Haanden, førend han paastævner Sagen. Ofte vil dette vel være det rigtigste, men jevnlig kunde Sagen ogsaa derved opholdes i Stedet for at fremmes. Nævnlig kunde der, efter at Sagen er incamineret, om Beviserne end ikke ere tilstede, være Handlinger at foretage i Retten, som det kan være ønskeligt at fremskynde (jvfr. §§ 35 og 43).

Kan Sagen fremmes af Anklageren, fkeer dette derved, at han fremlægger et Anklageskrift og de af ham erhvervede Bevisligheder, samt giver en Fortegnelse paa de Personer, som han vil lade forhøre i Rigsretten. Da Tiltalte i Regelen ikke kan faae nogen Anstand, efter at Hovedforhandlingen, og derunder den væsentlige Bevisførelse, er begyndt, er det nødvendigt, at han forud sættes i Stand til at forberede sit Forsvar og kunne gaae Anklagerens Beviser imøde. Dertil udfordres, deels at han nøiagtigen faaer at vide, hvad han tiltales for, og de Følger, som deraf ville blive udledte mod ham, saasom Straf og Erstatning, forsaavidt der i alt Fald ikke ligesom frem kan slutes til disse Følger fra de paaklagte Handlingers Bessaffenhed eller fra andre angivne Omstændigheder, navnlig angivne Love, hvis Anvendelse vil blive paastaet, og deels at han kan gjøre sig bekendt med Anklagerens Beviser. Det Første tilsigtes ved Anklageskriftet, det Sidste ved Bevisernes Fremlæggelse og Bidnefortegnelsen.

§§ 40 og 44.

Vil Tiltalte strax i Retten gjøre sig bekendt med de Documenter, som Anklageren har fremlagt, og fra sin Side fremkomme med Beviser og Bidnefortegnelse, kan den foreløbige Forhandling maastee slutes i første Retsmøde. Men Saadant kan ikke fordres og sjældent ventes. Ordentligvis vil Tiltalte tage Udsættelse, for at gjøre sig bekendt med

det Fremlagte. Naar han derpaa tilbagelever dette og fremkommer med sine Bevisligheder, kunne derved foranlediges verelvis bejerte Udsættelser, for hvis Antal der vel neppe kan sættes en bestemt Grændse, men som dog sjældent ville blive mange.

§ 42.

Udebliver Tiltalte ganske fra Retten, kan Bevisførelsen meget besværliggjøres. Med Hensyn hertil og paa Grund af Bigtigheden af de Sager, som komme for Rigsretten, synes det ubetænkeligt at paalægge Tiltalte, skjøndt han ei maatte være fængslet, en saadan Forpligtelse til at møde, at han ved Udeblivelse udsætter sig for, at der træffes Foranstaltninger til at bevirke hans Møde, i fornødent Fald endog ved umiddelbar Evang. Dette stemmer ogsaa med fremmede Love, der have lignende Retsforfølgning, som her foreslaaes.

§ 43.

Da det er meget ønskeligt, at Hovedforhandlingen slutes paa een Dag, at altsaa ingen Udsættelse finder Sted, naar den er begyndt, bliver det hensigtsvarende, at Parterne allerede forud fremsætte de Indsigelser, som de maatte have mod Rettens Medlemmer, for at den fornødne Forandring kan fkee betimeligt. Der synes saaledes at være Anledning til at opfordre dem til at fremkomme med anførte Indsigelser allerede i det første Retsmøde, hvori de ere tilstede.

§ 45.

Af hvad der er bemærket ved § 38 følger, at Parterne førend Hovedforhandlingen begynder, maa være bekendte med, hvilke Beviser de gjensidigen ville paaberaabe sig. Men foruden at Parterne kunne blive enige om, at under Hovedforhandlingen et Document fremkommer eller et Bidne afføres, som ikke har været opgivet under den foreløbige Forhandling, kan det neppe heller forbydes Retten at tage Bestemmelse derom, navnlig efter den ene Parts Begjæring, skjøndt den anden ikke vil give sit Samtykke. Da Sagen kan angaae Liv eller Velsærd, vil det være uretfærdigt, om man, naar Parterne ei ere enige om Benyttelsen af et vist Bevis, ubetinget vil udelukke det, fordi det angives senere, end